

DAVID PRACHAŘ

S DŮSLEDNOSTÍ NA ŠTÍRU

Herec a pětinasobný otec si své potomstvo rozdělil tak, že je už skoro třicet let tátou malých dětí. Říká, že je to tak dobře, protože prckové vás nenechají zfotovatět.

TEXT: ADÉLA VEDRALOVÁ

V

září budete mít v Divadle Palace premiéru v představení Úča musí pryč!

Znamená to, že se pouštíte na volnou nohu?

To ne, pořád jsem ve stálém angažmá v Národním divadle. Tohle je jen takový vedlejší projekt. Děláme ho na své triko společně s mojí ženou Lindou, Igorem Chmelou, Janou Janěkovou a Kateřinou Winterovou. S představením budeme jezdit po celém Česku. Je to polodokumentární hra, která se odehrává na třídní schůzce. Je nejen o školství, ale také o stavu současné společnosti, řeší se tam, mimochodem, i konkurence mezi Prahou a Ostravou...

Chodíte na třídní schůzky?

No jasně! Mám dvě školou povinné dcery a nejmladší syn v září nastupuje do první třídy, takže je to pro mě dost blízké téma. Tření mezi rodiči, dětmi a učiteli vznikají, to je jasné, vždycky to tak bylo. Jen mám pocit, že dnes je větší prostor pro vzájemnou diskusi, což za mých školních let nebylo. Tenkrát se s námi nikdo moc nepáral. Šikana učitelů i dětí, s níž se

nyní často setkáváme, nebyla tehdy na pořadu dne. Myslím si, že dnes se zbytečně dělá z malých problémů velký problém, protože jsme otevřenější a háklivější. Někdo primitivnější pak může situaci vnímat tak, že učitelky jsou od toho, aby vychovávaly děti a ustupovaly ve všem rodičům.

Jak je vnímáte vy?

Já to beru tak, že když dám dítě do nějaké školy, kterou si vlastně vyberu, měl bych v ní mít důvěru a spolupracovat s ní. V tomto případě dětem moc demokracie škodí a moc autoritářství taky. Stejně jako v manželství nebo v práci.

Podle čeho jste s manželkou vybírali školu pro své děti?

Chtěli jsme, aby šlo o školu názorově otevřenou a nezkostnatělou, partnerskou. Aby děti dobře a prakticky připravila k dalšímu rozvoji a dala jim prostor se najít. Obě holky mají skvělé učitelky a do školy chodí celkem rády. Nemají klasické známky, ale slovní hodnocení a do školy chodí až na devátou hodinu, což je pro rodiče, kteří často pracují v noci, fakt příjemné. Oceňuji, že i když je to tam trochu jinak nastavené a liberálnější, na děti nejsou kladené menší nároky než jinde.

Dá se ve slovním hodnocení dobře orientovat?

Ano, celkem snadno. Slovní hodnocení je u každého předmětu dlouhé na stránku a půl, takže se o svém

dítěti dozvíte mnohem víc než z jedné číslice. Je jasně řečeno, co je dobré, co ne, na čem by se mělo zapracovat. Děti dostávají za písemky body, podle kterých se dá vydedukovat, jak látku zvládají. Bohužel, takových škol je zatím málo.

Vzpomenete si na nějakou svou příšernou učitelku?

To víte, že jo! Měli jsme šilenou fyzikářku, ze které šla hrůza. Jmenovala se Jichová. Bylo jí asi padesát, ale vypadala staře a upjatě. Byla dost přísná, až moc. Vždycky, když měla přijít

do třídy, neměl jsem dobrý pocit kolem žaludku. Na druhou stranu jsem zažil i učitelky, ze kterých jsme si se spolužáky dělali srandu, protože si nedokázaly sjednat respekt.

Žijete napůl v Praze a na venkově, kde jste teď více doma?

Momentálně asi spíš ve městě. Pět let jsme žili mimo ruch velkoměsta, ale protože děti začaly chodit do školy, školky, na kroužky, bylo nutné přestěhovat se z čistě praktických důvodů. Kdybychom zůstali na venkově, stal by se ze mě profesionální šofér... S přesunem do města problém nemám, ale jsem rád, že když je příležitost, můžu se sebrat a vypadnout do klidu. Když byly děti ještě malé, bylo příjemnější bydlet za Prahou, teď je to opačně.

Nechybí vašim dětem příroda, na kterou byly tak dlouho zvyklé?

Mám dojem, že ji moc nepostrádají. V Praze žijeme na pěkném místě,

„KDYBYCHOM ZŮSTALI ŽÍT NA VENKOVĚ, STAL BY SE ZE MĚ PROFESIONÁLNÍ ŠOFÉR.“

NA DOMÁCÍ PŮDĚ
V představení Tartuffe Impromptu!, která je svéráznou variací slavného Moliérova textu. K vidění je ve Stavovském divadle.

SEN NOCI SVATOJÁNSKÉ
S Vandou Hybnerovou bloudí lesem vztahů v komedii od Shakespeara

DVA PÁRY
Ve hře 3 verze života hraje s manželkou Lindou Rybovou, Igorem Chmelou a jeho ženou Janou Janěkovou ml.

v klidnějším centru města a mimo město navíc jezdíme dost často. Naše děti mají rády obě prostředí. V Praze mají zase jiné požitky než mimo ni, třeba zmrzlinu, kina...

Máte poslušné děti?

Jak kdy. Kdo může o svých dětech říct, že poslouchají jako hodinky? Sem tam ale potkám rodiny s dětmi, na kterých obdivuji, jak jsou hodné. Když třeba přijdou do restaurace, klidně sedí, nepřevrhnuou pití, nevykřikují a dělají to, co po nich máma s tátou chtějí. Až si někdy říkám, jak to ti rodiče dělají, jaké páky na své ratolesti mají. My musíme našim dětem určitě věci pořád opakovat. Například mi leze na nervy, když se ráno loudají. Řeknete jim něco jednou, dvakrát, potřetí... Když to nefunguje, postupně zvyšujeme hlas. Teprve až pak pochopí, že mají zrychlit... Důslednost je často fakt složitá.

Jste důsledný?

Popravdě? Moc mi to nejde. Přímé zákazy na děti fungují, ale někdy je těžké vydržet a nenechat se vydírat. Pro moje dcery, které teď půjdou do čtvrté a páté třídy, je největším trestem na světě, když jim odebereme telefony a zamezíme jim v přístupu na počítač. Znáám rodiče, kteří všechny ty přístroje prostě zamknou do skříňe, a přes to nejede vlak. Taky bych to chtěl zvládnout, protože je vždycky jednodušší povolit, udělat výjimku a mít pokoj. Chtěl bych být v tomhle ohledu ráznější. Jenže sem tam je fajn, když se děti věnují nějaké té digitální činnosti, protože si třeba můžu půl hodiny nebo hodinu dělat svoje věci. Zabavit je na 24 hodin je náročné a vysilující.

To zná každý rodič...

V běžném chodu domácnosti ani nejde být dětem nonstop k dispozici. Nemí

to žádná romantická idylka. Děti i my máme své povinnosti. Snažíme se jim věnovat co nejvíc, ale nakonec jsem rád, když s nimi zvládnou udělat úkoly a vyzkoušet je. To se musím leckdy obrnit, protože když to holky nebaví, obracejí u toho oči v sloup a nesoustředí se, mám nervy nadranec.

Kvůli čemu máte s dětmi nejčastěji konflikty?

Právě kvůli učení. Pozoruji, že čas od času považují domácí přípravu za zbytečnou, protože mají hodně naloženo ve škole. Navíc chodí na hudební kroužky – piano, viola, kytara, což taky vyžaduje nějaké cvičení. Cvičí nerady a hudební nauka je pro ně pochopitelně nuda... Naštěstí nemají úkoly každý den, je rozumné dát dětem trochu vydechnout. Mají toho hodně, jsou v jednom kole. Když jdou z domu ráno v osm a vracení se

zas kolem páté, není moc času na nic jiného... Linda se občas rozčiluje, že se děti neučí, ale co s tím? Já jsem se chtěl učit sám od sebe, ale když se dítěti nechce, moc s tím nenaděláte. Můžu je jen podporovat, dát jim návod, jak se zlepšovat v tom, co je baví.

Je podle vás velký rozdíl, když máte malé děti kolem dvacítky a po čtyřicítce?

Čím jsem starší, tím víc si všímám toho, že mám nějaké děti, co potřebují moji pozornost. Syna Jakuba jsem měl ve čtyřicetiletých letech, to jsem byl takový holobrádek. Tenkrát jsem si naplno neuvědomoval sílu té zodpovědnosti. Měl jsem určitě víc energie, stíhal jsem všechno snadno, a ještě mi zbyl čas na odreagování. Dneska když jedu s dětmi na kolo, je to hodně náročné. Navíc dřív nebylo všechno tak striktní jako dnes, kdy je nutné mít helmy, autosedačky... Vzpomínám, jak jsme před dvaceti lety jezdili v trabantu, děti nebyly připoutané a nikdo nic neřešil. Dnes je takový výlet se třemi dětmi velká logistická akce, kdy vezeme hodně věcí, které navíc nejsou levné. Pořádky pro ně vybavujeme na lyže je šilené... Taky sleduju, že už mě tolik netíží pracovní ambice a víc si šetřím energií. Takže když jsem s dětmi, užívám si to.

Máte pět dětí, což je na dnešní dobu neobvyklé...

Tím, že jsem je měl nadvakrát – dvě děti s jednou ženou a další tři s druhou, pěkně se mi rozložily. Takže to číslo zní asi šíleně, ale já to tak nevnímám. Když se nad tím zamyslím, mám vlastně třicet let pořád nějaké malé děti... Třeba teď navážou vnoučata. Je to vlastně dobře, protože děti člověku nedovolí, aby moc zpohodlněl.

Jak moc je náročné zorganizovat domácnost dvou herců?

Už jsme se naučili zvládat to bez

problémů. Občas máme paní na hlídání, neobešli bychom se bez detailního rozpisu, co se bude dít... A někdy se stane, že máme oba delší volno. V rámci volných dnů jsme tak na tom s našimi nepravidelnými povoláními lépe než lidi, kteří pracují od osmi do čtyř. Nezdá se to, ale je to tak.

Co děláte, když si chcete odpočinout?

Rád si někam zalezu a čtu si. Potřebuju mít čas sám pro sebe. Do společnosti moc nevyrazím, protože mám lidi za celý týden dost, i když je mám rád. Vždyť kvůli své práci jsem mezi nimi nonstop, ať už při natáčení, v divadle, v dabingu... Když můžu, volím proto samotou. Nejsm na tom jako ti, kteří pracují v kanceláři a ve svém volnu si potřebují vykompenzovat společnost.

„PŘED DVACETI LETY JSME JEZDILI V TRABANTU, DĚTI NEBYLY PŘIPOUTANÉ A NIKDO TO NEŘEŠIL.“

Kam jezdíte na rodinné dovolenou?

Buď jsme v našem domě za Prahou, nebo vyrážíme k moři. V posledních letech jsme si oblíbili Chorvatsko, konkrétně Hvar. Je tam taková sympatická vesnička, kde se cítíme příjemně. Pronajmeme si domek, k moři to máme blízko, jsme svými pány... Letos tam pojedeme potřetí, na dva týdny. Děti se už moc těší.

Jezdíte na festivaly?

Už moc ne. S Lindou jsme jezdili do Karlových Varů, ale už se nám trochu přejedly. Necítíme se tam moc dobře. Filmový festival je sám o sobě skvělý, ale to město mi k srdci nepřiřostlo, vadí mi, že se z něj stal takový podivný turistický paskvil, kde jsou jen hotelové komplexy. Nedá se tam normálně fungovat, nenakoupíte si... Když si můžu vybrat, radši jedu tam, kde se mi to líbí. Náš venkovský dům je mezi Vltavou a Sázavou, tam je krásně. Festivaly rád přenechám mladším a bezdětným! ■

NA SYNOVĚ SVATBĚ

Když si bral loni moderátor a herec Jakub Prachař Agátu Hanychovou, nechyběl u toho ani David s celou svou novou rodinou

HEREC

DAVID PRACHAŘ (55)

Syn herce Ilji Prachaře a loutkoherečky Jany Prachařové nejdřív uvažoval o studiu dějin umění, nakonec však zvolil DAMU. Jeho první ženou byla herečka Dana Batulková, se kterou má dvě děti – Marianu a Jakuba. Se současnou manželkou Lindou Rybovou má tři děti – Rozárii, Josefínu a Františka. Dvakrát získal cenu Alfréda Radoka, doma má i jednu Thálii a cenu Františka Filipovského za dabing. V roce 2006 vystupoval v seriálu Ordinance v růžové zahradě.